

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513203647
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3513203647.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Mareka Anovčina v spore žalobcu: EDYPLUS s.r.o., so sídlom Piešťany, Žilinská cesta 130, IČO: 36 258 881 zastúpeného: Advokátska kancelária Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Piešťany, Žilinská cesta 130, proti žalovanému: P. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. P. nad Q., E. XXXX/X, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice - mestská časť Staré Mesto, Kuzmányho 29, o zaplatenie 1.756,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 14. júla 2021, č. k. 4C/213/2013-246 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. **m e n í** tak, že žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi sumu 737,7 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 587,40 eur od 09.07.2015 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,86%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom, súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.110,55 eur, spolu s 5,05 % s úrokom z omeškania ročne zo sumy 737,70 eur od 09.07.2015 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Vo výroku III. súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. V odôvodnení súd uviedol, že pôvodným návrhom zo dňa 12.04.2013 žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1756,76 eur a 19,40 % ročný úrok zo sumy 1.332,90 eur od 13.03.2013 do zaplatenia a 8 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.332,90 eur od 13.03.2013 do zaplatenia, všetko titulom nesplateného úveru, ktorý žalovaná čerpala vo výške 30.000,- Sk na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0274342745 zo dňa 20.06.2007. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 22.10.2015, č. k. 4C/213/2013 - 151 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.110,55 Eur a 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 737,70 Eur od 09.07.2015 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil, žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 893,97 Eur a žalobcovi vrátil časť zaplateného súdneho poplatku za žalobu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2015 vo výrokoch II. a IV. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov I. a III. podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 6Co/9/2018 - 200 zo dňa 29.01.2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku I. a III. zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 2 písm. b), § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; § 53 ods. 9, § 101, § 103, § 565, § 517 ods. 1, ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 20.06.2007 bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0274342745 medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a právnym predchodcom žalovanej ako dlžníkom.

Výzvou zo dňa 26.04.2011 právny predchodca žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval právneho predchodcu žalovanej na zaplatenie dlžnej sumy, nakoľko právny predchodca žalovanej riadne a včas neuhrádzal jednotlivé splátky dohodnuté v úverovej zmluve, pričom poslednú úhradu splátok do zosplatenia celého úveru realizovala do 17.01.2011. Listom zo dňa 20.07.2012 právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s., prostredníctvom svojho právneho zástupcu informoval právneho predchodcu žalovanej, že poskytnutý úver na základe úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu, keďže konečná splatnosť úveru bola v úverovej zmluve dohodnutá na deň 20.06.2012. Žalovaná žalobcovi dlh nezaplatila, ktorý jej voči právnenmu predchodcovi žalobcu vznikol z titulu neuhradených splátok úveru úročených riadnym zmluvným úrokom, ktorý predstavuje odmenu veriteľa za poskytnutie úveru dlžníkovi, a to až do konečnej splatnosti úveru a zákonným úrokom z omeškania. Žalobca uvádzal, že poskytnutý úver sa stal splatným dňa 20.06.2012. Uvedená písomná výzva zo dňa 20.07.2012 bola úverovému dlžníkovi adresovaná od právneho zástupcu veriteľa po tom, ako nastala konečná splatnosť úveru, ktorá bola v zmluve dojednaná ku dňu 20.06.2012 a preto veriteľ (Slovenská sporiteľňa, a.s.) nepostupoval v zmysle § 565 Obč. zákonníka, nakoľko dlžníkovi iba zaslal predžalobnú výzvu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala splatnou v zmysle zmluvy. Právny predchodca žalobcu teda vyzval právneho predchodcu žalovanej na zaplatenie celej pohľadávky voči banke zo zmluvy o úvere, a to v primeranej lehote. K úhrade dlžnej sumy žalovanou (resp. jej právnym predchodcom) však nedošlo. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nárok žalobcu je dôvodný. Nakoľko žalovaná žalobcovi dlžnú sumu nezaplatila, právny predchodca žalobcu pristúpil k vymáhaniu pohľadávky súdnou cestou, a to podaním žaloby dňa 12.04.2013. Súd aplikoval právny režim účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, t. j. 20.06.2007, a to v súlade so zásadou intertemporality hmotnoprávných noriem. Úver v tejto súvislosti súd nepovažoval za bezúročný a bez poplatkov, čo by bolo sankciou v prípade, že by v úverovej zmluve absentovala niektorá z obligatórnych zákonných náležitostí. Z dôvodu čiastočných úhrad žalovanej pohľadávky do januára 2015, žalobca pristúpil k čiastočnému späťvzatiu žaloby v sume čiastkových úhrad, t. j. žalobca v tomto konaní žiada zaplatiť zostatok dlhu voči žalovanej v sume 1.110,55 EUR spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne z istiny 737,70 EUR od 09.07.2015 a náhradu trov konania. K premlčaniu pohľadávky nedošlo, pretože žalobca si neuplatnil ani len čiastkový nárok, ktorý by sa stal splatným pred dňom 12.04.2010, t. j. 3 roky spätne od podania žaloby na súd. Podľa názoru súdu nebolo preto v danom prípade možné aplikovať premlčanie pohľadávky. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu dlhu z úverovej zmluvy zo strany žalovanej voči žalobcovi, súd žalovanú rozsudkom zaviazal na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré bolo určené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., platného v rozhodnom čase uplatnenia zaplatenia úrokov z omeškania, t. j. 09.07.2015, a v presahujúcej výške, t. j. nad 5,05 % ročne uplatnené úroky z omeškania ako bezdôvodné zamietol, nakoľko v tejto časti nárok žalobcu nemá oporu v zmluve alebo v zákone. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky.

2. Proti tomuto rozsudku, výroku I. a III. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Namietala, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces/ § 365 ods. 1 písm. b/ CSP/, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci / § 365 ods. 1 písm. d/ CSP/, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam / § 365 ods. 1 písm. f/ CSP/ a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP/. Uviedla, že priznaný nárok na zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania je potrebné považovať za nesprávny, keďže tak dochádza prakticky ku kumulácii dvoch nárokov, ktoré aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít nie je možné kumulovať. Rozhodujúcim dátumom pre priznanie zmluvných úrokov, resp. úrokov z omeškania je v danom prípade dátum 20.06.2012, kedy malo dôjsť ku konečnej splatnosti úveru, teda ku okamihu, kedy mal byť úver v celom rozsahu zaplatený. Vo vzťahu k uvedenému žalovaná poukázala na tú skutočnosť, že v žiadnom prípade nie je možné a zákonné požadovať po splatnosti celého záväzku súčasne zaplatenie zmluvného úroku a úroku sankčného. Podľa žalovanej, zmluvný úrok za poskytnutie úveru dodávateľovi patrí do momentu, kedy trvá záväzkový vzťah dohodnutý zmluvou o úvere, teda do okamihu konečnej splatnosti úveru, pričom až po tomto okamihu je veriteľ oprávnený domáhať sa úroku sankčného - úroku z omeškania. Uvedené závery potvrdzuje aj početná rozhodovacia prax všeobecných súdov Slovenskej republiky, na ktorú v uvedenej súvislosti poukázala vo svojom odvolaní. K okamihu konečnej splatnosti úveru došlo v prejednávacom prípade dňa 20.06.2012. Do tohto dátumu tak veriteľ nemal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, iba na plnenie odplaty za poskytnutie úveru, ktorú predstavuje dohodnutý zmluvný úrok. Žalovaná nesúhlasí ani s rozhodnutím súdu v rozsahu priznaného

nároku na náhradu trov konania, ktorým súd priznal žalobcovi plný nárok na náhradu týchto trov. Žalovaná ďalej uviedla, že neexistenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa vo veci súd konštatoval len na základe toho, že v súčasnej dobe (a v čase rozhodnutia vo veci samej) právny zástupca žalobcu nedisponuje majetkovou účasťou v spoločnosti žalobcu a ani nie je jeho štatutárnym orgánom. Tieto skutočnosti pritom nenamietala ani žalovaná, ktorá existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa odôvodňovala inými skutočnosťami, ktorými sa však súd podľa žalovanej absolútne nezaoberal. Žalovaná v konaní iba podporne poukázala na to, že právny zástupca žalobcu v minulosti bol jediným spoločníkom a konateľom žalobcu. Štatutárnym orgánom žalobcu bol právny zástupca žalobcu až do 22.10.2015, pričom jediným spoločníkom tejto spoločnosti bol až do 18.05.2018. Odo dňa 13.02.2016 (teda v čase, kedy právny zástupca žalobcu ešte bol jediným spoločníkom žalobcu) až po súčasnosť je právny zástupca žalobcu členom dozornej rady žalobcu, teda jeho činnosť v danej spoločnosti nepretržite a aktívne pokračuje od jej vzniku až dodnes. Navyše ako žalovaná poukázala už aj na pojednávaní dňa 14.06.2021, tohto pojednávania sa právny zástupca žalobcu zúčastnil zastúpený svojim advokátskym koncipientom, JUDr. Adamom Kvasnicom, ktorý odo dňa 01.07.2020 je jediným prokuristom žalobcu. Z uvedeného je teda zrejmé, že tak samotný právny zástupca žalobcu, ako aj jeho advokátsky koncipient, ktorý sa zúčastnil pojednávania v tejto veci sa aktívne podieľajú aj na činnosti samotného žalobcu, spoločnosti EDYPLUS, s. r. o., a to od jej vzniku až po súčasnosť. Podľa žalovanej z uvedeného vyplýva, že od vzniku žalobcu je právny zástupca žalobcu prepojený so samotným žalobcom, preto je možné žalobcu označiť ako „spoločnosť právneho zástupcu žalobcu“. V takomto prípade je teda otázne, či právny zástupca žalobcu v danom konaní sledoval záujmy žalobcu z hľadiska jeho zastúpenia v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii alebo z hľadiska svojej aktívnej účasti v tejto spoločnosti. Žalovaná bola toho názoru, že táto skutočnosť sama o sebe zakladá dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v zmysle ustanovenia § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku neprizná konajúci súd nárok na náhradu trov konania úspešnej strane. S týmito skutočnosťami sa však vo veci konajúci súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal, a to aj napriek tomu, že tieto skutočnosti boli v priebehu konania žalovanou výslovne namietané. Napadnuté rozhodnutie tak minimálne v tomto rozsahu vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle a odôvodnenie tohto rozhodnutia rozhodne nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, na základe čoho je podľa žalovanej predmetné rozhodnutie potrebné považovať za nepreskúmateľné a nezákonné. Žalovaná ďalej poukázala na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Navrhla, aby súd rozhodujúci o odvolaní v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie v predmetnej veci rozhodol správne a v súlade so zákonom. Vo vzťahu k priznanému zmluvnému úroku a kumulácii zmluvných úrokov a úrokov z omeškania žalobcu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.06.2020 (R 5/2021), podľa ktorého po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Právo veriteľa požadovať od dlžníka zaplatenie úrokov z omeškania vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu súd prvej inštancie posudzoval nárok na zmluvné úroky a úroky z omeškania uplatnené žalobcom v súlade s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít a platným právom. Rovnako tak bol toho názoru, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v súlade s platným právom. Podľa žalobcu aj za predpokladu personálneho prepojenia žalobcu a jeho právneho zástupcu, nemôže uvedená skutočnosť predstavovať dôvod osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Navrhoj, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 05.10.2021 uviedla, že vo vzťahu k právnemu posúdeniu kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 10.6.2021, vydané v spojených veciach C-192/20, súdny dvor potvrdil správnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Cdo/113/2018, ktoré potvrdzuje právnu argumentáciu žalobcu /zrejme žalovanej/ v podanom odvolaní. Súdny dvor uviedol, že smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 sa má vykladať tak, že nie je uplatniteľná na vnútroštátne ustanovenia, podľa ktorých spotrebiteľ, ktorý uzavrel s predajcom alebo dodávateľom zmluvu o úvere, nemôže byť povinný na základe ustanovení zmlúv v prípade predčasného zosplatnenia úveru platiť predajcovi

alebo dodávateľovi bežné úroky za obdobie od rozhodnutia o tomto zosplatnení až do skutočného splatenia požičanej sumy, pokiaľ zaplatenie úrokov z omeškania a iných zmluvných pokút splatných podľa úverovej zmluvy umožňuje kompenzáciu skutočnej škody, ktorú predajca alebo dodávateľ utrpel. S ohľadom na uvedené nemožno považovať za správne a relevantné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5Cdo/42/2020, ktoré nesprávne aplikuje závery vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vydaného v spojených veciach C-96/16 a C-94/17. Toto uznesenie odporuje neskoršiemu rozhodnutiu súdneho dvora vo veci C-192/20 a teda na takéto rozhodnutie nie je možné prihliadať. Zotrvala na uplatnení náhrady trov konania za aplikácie ust. § 257 CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a žalovanej priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca v písomne podanom vyjadrení zo dňa 19.10.2021 uviedol, že žalovaná poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-192/20 zo dňa 10.6.2021, z ktorého rozhodnutia však nevyplýva nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/ 42/2020 zo dňa 16.6.2020, ktorý pri svojom rozhodnutí správne aplikoval aj súd prvej inštancie, predstavuje judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to výklad vnútroštátnych predpisov a preto výrok rozsudku SD EÚ C-192-20 zo dňa 10.6.2021, o výške nároku na zmluvné úroky, nemožno považovať za nezákonné. Výklad vnútroštátneho práva v judikáte R 5/2021, ktorý si osvojil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, neznamená rozpor s právom Európskej únie. Súčasne zotráva na právnom názore, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v súlade s platným právom, pričom personálne prepojenie žalobcu a jeho právneho zástupcu nemožno predstavovať dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku I. ako aj súvisiacom výroku III., podľa § 388 CSP zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia z nasledovných dôvodov:

7. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania. Výrok II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, odvolaním napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmal.

8. Odvolateľka odvolaním namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozsudok má inú vadu, ktorá má za následok jeho nesprávnosť, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP /.

9. Pokiaľ žalobkyňa deklarovala v odvolaní uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní /napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne/ alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Odvolateľka však v odvolaní nešpecifikovala žiadne konkrétne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré podľa jej názoru mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že

neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 191 CSP. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovanému zákonnému ustanoveniu.

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku odvolateľky, týkajúcu sa ňou tvrdeného nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

15. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza vo výnimočnom prípade tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998).

17. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm.

b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

18. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

19. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

20. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľka sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ako i čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej, preto odvolacie námietky vo vzťahu k nepreskúmateľnosti rozhodnutia sú nedôvodné.

21. Žalovanou uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/,d/, f/ a h/ CSP v odvolaní vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené.

22. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že zmluva o splátkovom úvere č. 0274342745 zo dňa 20.06.2007 (ďalej len „zmluva o úvere“) uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu, spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a právnou predchodkyňou žalovanej Annou Ochodnickou, nar.

13.12.1953 je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá obsahuje obligatórne náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Súd mal za to, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Súd s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 rozhodol aj o uplatnených zmluvných úrokoch a úrokoch z omeškania.

23. Žalovaná namietala, že záver súdu prvej inštancie o priznaní nároku na zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania je nesprávny, keďže dochádza ku kumulácii dvoch nárokov. Podľa žalovanej nie je možné a zákonné požadovať po splatnosti celého záväzku súčasne zaplatenie zmluvného úroku a úroku sankčného.

24. Odvolací súd vyhodnotil uvedenú námietku žalovanej ako čiastočne dôvodnú. I keď v minulosti bola kumulácia zákonných úrokov a úrokov z omeškania predmetom dlhodobej odbornej diskusie a rozhodovacia prax súdov sa k tejto otázke stavala rôzne a nejednotne, dňa 16.6.2020 Najvyšší súd SR vydal uznesenie sp. zn. 5 Cdo 42/2020, v ktorom riešil túto otázku, pričom tieto závery musia byť aplikované aj na tento prípad, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie. V zmysle týchto záverov neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Naproti tomu dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny by postavenie spotrebiteľa zhoršilo.

25. Zo zmluvy o úvere ale vyplýva, že termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na deň 20.06.2012. Právny predchodca žalobcu nepostupoval podľa § 565 Občianskeho zákonníka a neuplatnil si právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru napriek omeškaniu právnej predchodkyne žalovanej so splácaním dlžných splátok. Jednotlivé splátky sú preto splatné v lehote ich platnosti dohodnutej v zmluve o úvere, a teda v predmetnej veci k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Vzhľadom na uvedené patrí žalobcovi nárok na dohodnuté zmluvné úroky vo výške 19,40% ročne z nezaplatených dlžných splátok do termínu konečnej splatnosti. Žalobca potom, čo zbral čiastočne žalobu späť podaním zo dňa 27.07.2015, si uplatnil nárok na istinu vo výške 587,40 eur a nárok na zmluvné úroky vo výške 150,30 eur vyčíslených od 06.08.2011 do 20.06.2012, a teda do termínu konečnej splatnosti. Zároveň ale žalobca žiadal úroky z omeškania vo výške 372,85 eur. Žalobca tak uplatnil sumu 1.110,55 eur a 8% úrok z omeškania ročne z istiny pohľadávky 737,70 eur od 09.07.2015 do zaplatenia.

26. V zmysle vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020, je možné kumulovať zmluvné úroky a úroky z omeškania, avšak nie tak, že sa úrokom z omeškania úročia aj samotné zmluvné úroky a nielen istina. V opačnom prípade by išlo o tzv. anatocizmus, požadovanie úrokov z úrokov. Nie je tak možné priznať príslušenstvo aj zo samotných úrokov. Žalobca sám uvádzal, že úroky z omeškania vo výške 372,85 eur boli vyčíslené od 06.08.2011 do 08.07.2015 pri úročení splatnej istiny, s riadnym úrokom vyčísleným do 20.06.2012, vo výške 8 % ročne. Žalobca tak vyčíslil úrok z omeškania aj z bežných zmluvných úrokov vyčíslených do 20.06.2012. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobca má nárok na istinu v sume v akej si ju vyčíslil, a teda vo výške 587,40 eur a na vyčíslené zmluvné úroky vo výške 150,30, keďže tieto boli vyčíslené do termínu konečnej splatnosti, pričom na úrok z omeškania má žalobca nárok len z uplatnenej istiny, a to zo sumy 587,4 eur. Nárok na úrok z omeškania žalobca uplatnil od 09.07.2015 do zaplatenia. Súd je podľa § 216 CSP viazaný návrhom žalobcu. Zákonný úrok z omeškania, ktorou sa úročila istina 587,40 eur bol podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. k 09.07.2015 vo výške 5,05 % ročne a nie vo výške 8 % ročne tak, ako to uvádzal žalobca, pričom takáto výška nevyplývala ani z predmetnej úverovej zmluvy.

27. Pokiaľ odvolateľka poukázala na nesprávnosť záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020, v tomto smere odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovacia prax dovolacieho súdu v riešení predmetnej otázky, ktoré občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na zasadnutí konanom 30. marca 2021 prijalo ako rozhodnutie zásadného významu určené na zverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 5/2021, ktorého právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1Cdo/94/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/35/2020, 4Cdo/66/2020, 5Cdo/46/2020, 6Cdo/56/2020, 7Cdo/186/2020, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, ako aj rozhodnutie zo dňa 28.7.2022, sp. zn. 9Cdo/354/2021, od ktorých sa odvolací súd nepovažuje za potrebné odchyliť. Rozhodnutie X. dvora

Európskej únie zo dňa 10.6.2021, vydané v spojených veciach C-192/20 rovnako konštatuje tak, ako na to poukázala odvolateľka, že spotrebiteľ nemôže byť povinný v prípade predčasného zosplatnenia úveru platiť predajcovi bežné úroky za obdobie od zosplatnenia až do skutočného splatenia požičanej sumy.

28. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 737,7 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 587,40 eur od 09.07.2015 do zaplattenia, ako aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania.

29. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním, alebo bránením práva.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania. V sporovom konaní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP), t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane.

35. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

36. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ust. § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliadne na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti. Môže tak dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď. uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS/563/2011).

37. Ako z uvedeného vyplýva, v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť pritom môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj

v okolnostiach u strán sporu. Pritom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

38. Judikatúra konštatovala, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Uvedené ustanovenie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie NS SR z 28.01.2010, sp. zn. 2M Cdo/17/2009).

39. Odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1,2 CSP, keď skonštatoval, že v predmetnej veci nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP tak, ako to namietala žalovaná. Pôsobenie právneho zástupcu žalobcu v orgánoch spoločnosti žalobcu nie je takýmto dôvodom, pre ktorý by súd aplikoval ustanovenie § 257 CSP. A navyše, žalovaná iné skutočnosti, vzťahujúce sa na výnimočnosť v okolnostiach danej veci, resp. v okolnostiach u strán sporu, neuviedla. Žalobca si v predmetnej veci uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.110,55 eur s úrokom z omeškania ročne zo sumy 737,70 eur od 09.07.2015. Žalobca však uvedené príslušenstvo do rozhodnutia súdu nekapitalizoval, a preto odvolací súd pri posúdení úspechu na príslušenstvo neprihliadal. Žalobcovi bola priznaná suma 737,7 eur, čo predstavuje úspech žalobcu 66,43 % a úspech žalovanej 33,57%. Čistý úspech žalobcu bol tak 32,86 %. Odvolací súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania / vrátane trov odvolacieho konania / vo výške 32,86 %/ .

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).